

[Poul Schlüter.]

den, vi bruger i år. Tager vi de samlede offentlige indkomster, så kan vi med rette fastslå, at der ikke bliver tale om en stigning i det samlede skattetryk. Det mener jeg er en sensationel vending omsider i den offentlige udgifts- og indkomstpølitik i Danmark, og vi glæder os i mit parti over, at vi har nået dette mål, og vi ønsker at holde det fast.

Jeg kan ikke lade være at minde om, at det er næsten utroligt at tænke på, at socialdemokratiet for blot et par år siden anbefalede os en udskrivningsprocent så lav som på 82. Hvad ville dog socialdemokratiet med den politik, man har ført i disse 3½ år, som ville have betydet væsentligt større udgifter for staten og samtidig væsentligt mindre indtægter? Jeg tænker på det regnestykke, hr. Grünbaum og jeg holdt status over i forgårs. Jeg mener, at det ville have været totalt ødelæggende for den danske samfundsøkonomi, om vi havde fulgt den kurs, socialdemokratiet anbefalede os. Nu fulgte vi den jo ikke, og derfor kunne den altså ikke blive ødelæggende for den danske samfundsøkonomi, men jeg mener, at de råd, socialdemokratiet har givet, har været skadelige for socialdemokratiet selv; enhver kan se, at socialdemokratiets økonomiske politik i disse år ikke har været et seriøst modstykke til det hårde arbejde, den nuværende regeringskonstellation har måttet udføre.

Vi ønsker naturligvis gerne at fortsætte denne linje, som er lagt i arbejdet med begrænsning af de offentlige udgiftsstigninger, og vi søger mandat til det om kort tid. Men jeg vil gerne understrege, at hvis denne håndfaste politik skal kunne fortsætte, så kræver det nok et flertal her i salen bag en ny regeringsdannelse efter den 21. september. Det er min bestemte tro, også på grundlag af de indlæg, socialdemokratiet har ført frem her i dag, at en mindretalsregering ikke ville have eyne til at imødegå det spørgsmål af et fremtidssamfund, som perspektivprognosen har fremmanet for os. At arbejde imod, at denne perspektivundersøgelses resultat bliver virkelighed, det tror jeg man bedst gør, hvis man sikrer et flertal her i salen bag en ny regering, som kan fortsætte arbejdet i oktober måned.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til hr. Per Hækkerups indlæg. Jeg synes, hr. Per Hækkerup i dag i sin tale var præget af den lidt barske vrede, som klæder ham så godt, når han har noget at tale om, men det sidste synes jeg til gengæld at det var sparsomt med. Det var jo ikke mange flige, hr. Per Hækkerup løftede for den politik, hans parti ville føre efter valget, hvis de havde styrke til at gennemføre den.

Hr. Per Hækkerup gav en karakteristik af den politik, regeringen har ført, og gjorde et forsøg på at skildre, hvad hans parti gerne ville have gjort. Men jeg synes også, at det faldt spagfærdigt ud på trods af den barske stemmeføring. Hr. Per Hækkerup fremhævede, og det vil jeg gerne give ham ret i, at det bliver noget afgørende på én gang at holde balance i økonomien og at skabe fuld beskæftigelse. Det er altid den store hovedopgave, og det er det for enhver regering, men jeg tror også, enhver vil erkende, at det altid er en gevaldig svær balancekunst. Disse to mål er svært forenelige, men vi skal alligevel prøve, og vi har gjort det også i de år, som er gået. Det kræver hele tiden justeringer i den økonomiske kurs, man har lagt. Når hr. Per Hækkerup nu siger — og det er jeg glad for — at hans parti ønsker at fastholde den stramme finanspolitik — jeg tror, det er et rigtigt synspunkt — så havde jeg gerne set, at man havde fulgt den linje også i årene, som er gået, men det har man jo ikke. Gang på gang har socialdemokratiets og også hr. Per Hækkerups hovedsynspunkt over for regeringens politik været at fremhæve, at finanspolitikken var så stram, at det måtte medføre stor arbejdsløshed. Det fremhæver man nu, men man har jo også fremhævet det tidligere. Det har været en hovedtanke. Man gjorde det straks efter valget i 1968, man gjorde det senere i 1969, og man har gjort det gennem året 1970. Gang på gang har man sagt, at regeringens kurs ville medføre et fald i beskæftigelsen. Men vi har jo haft en høj beskæftigelse igennem denne 3½ års periode, og jeg mener ikke, man i dette øjeblik med rimelighed kan hævde, at regeringen har ført en så stram finanspolitik, at det gav os for høj ledighed.

Vi har overgangsproblemer i den omlægning, som finder sted inden for industrien,